

Skýrsla félagsmálaráðuneytisins um 62. Alþjóðavinnuálagningu í Genf 1976.

Sextugasta og annað þing Alþjóðavinnuálastofnunarinnar (I. L. O.) var haldin í Genf dagana 13. — 29. október 1976. Þetta var aukþing og hið níunda, sem einungis fjallaði um málefni farmanna. Undirbúningsfundur fyrir þetta þing var haldinn í Genf í október 1975.

Alls sátu þing þetta 635 manns frá 54 aðildarríkjum ILO. Ísland átti ekki fulltrúa á þessu þingi.

Dagskrá þingsins var svohljóðandi:

- I. Skýrsla forstjóra.
- II. Orlof farmanna.
- III. Vernd ungra farmanna.
- IV. Atvinnuöryggi farmanna.
- V. Skip, sem ekki fullnægja lágmarkskröfum.

I. Skýrsla forstjóra.

Í skýrslunni er gerð grein fyrir þróun siglingamála í heiminum og kjörum farmanna. Borin eru saman starfskjör farmanna í aðildarríkjunum þ. e. a. s. laun þeirra, vinnutími, orlof, tryggingar, vistarverur o. fl. Ennfremur er fjallað um sérstök félagsleg vandamál fjölskyldna farmanna og það sem gert er í ýmsum löndum til þess að styrkja samband farmanna við vandamenn þeirra í landi. Sérstakur kafli er í skýrslunni um samstarf ILO og annarra alþjóðlegra stofnana og í því sambandi er gerð grein fyrir aðstoð, sem veitt er þróunarlöndunum m. a. með þjálfun farmanna þessara landa. Þá gerir forstjórinn í skýrslu sinni grein fyrir því, sem gert hefur verið í velferðarmálum farmanna bæði á skipsfjöllum og í landi.

Alls tóku 66 manns þátt í umræðunum um skýrslu forstjórans, en eins og oft vill verða í slíkum umræðum fjölluðu ræður þeirra að mestu leyti um stöðuna í þessum málum í þeirra eigin löndum.

II. Orlof farmanna.

Á þinginu 1949 var gerð samþykkt um árlegt orlof með launum fyrir farmenn, en sú samþykkt leysti af hólmi eldri samþykkt um sama efni. Alls hafa 21 ríki fullgilt þessa samþykkt þ. á m. Ísland.

Á þinginu 1976 var Samþykktin frá 1949 tekin til endurskoðunar og gerð ný samþykkt um orlof farmanna, sem prentuð er hér með sem fylgiskjal II.

Samþykkt þessi tekur til allra manna, sem starfa á skipum, sem á sjó sigla, öðrum en herskipum og veiðiskipum. Heimilt er þó að víkja frá þessari aðalreglu samþykktarinnar bæði á þann veg að hún taki til manna, sem ekki teljast farmenn og að undanskildir séu tilteknir hópar manna, sem samþykktin ætti samkvæmt aðalreglunni að taka til. Slík frávik má aðeins gera að höfðu samráði við félagssamtök útgerðarmanna og farmanna.

Sérhver farmaður sem samþykktin tekur til skal eiga rétt á árlegu orlofi með kaupum í tiltekinn lágmarkstíma, er eigi sé skemmri en 30 almanaksdagar fyrir eins árs starf. Til orlofsdaga teljast ekki almennir og venjubundnir frídagar né þeir dagar, sem maður er ekki vinnufær vegna veikinda, slysa eða barnsburðar. Sama er að segja um tímabundið landgöngu-leyfi og frítíma sem veittur er fyrir sérstök störf.

Á orlofstímanum skal farmaður fá greitt sitt venjulega kaup þar með talið jafnvirði þess, sem hann fær greitt í öðru en peningum.

Aðalreglan er sú að orlof skuli tekið á ári hverju í einu lagi, en leyfa má frávík frá þeirri reglu. Í sérstökum tilvikum er heimilt að fella niður orlof gegn fjárgreiðslu.

Ekki verður þess krafist að farmaður taki orlof sitt annars staðar en þar sem hann var ráðinn eða skráður á skip. Ef hann verður að hefja orlof á öðrum stað skal hann eiga rétt á ókeypis flutningi til fyrrnefnds staðar og sá tími sem fer í þá ferð dregst ekki frá orlofstíma hans.

Þá hefur samþykktin að geyma ákvæði, sem eiga að tryggja það, að farið sé eftir ákvæðum laga, reglugerða og samninga um það efni, sem samþykktin fjallar um.

Eins og að framan segir kemur þessi samþykkt í stað Samþykktar nr. 91 frá 1949. Þau ríki, sem fullgilt hafa eldri samþykktina verða þó bundin af henni framvegis nema þau segi henni upp eða fullgildi síðari samþykktina.

Lög nr. 87/1971 um orlof kveða svo á að orlof skuli vera 2 dagar fyrir hvern unninn mánuð á síðasta orlofsári og reiknast hálfur mánuður eða meira sem heill mánuður, en skemmri tími telst ekki með. Íslensku orlofslögin fullnægja því ekki kröfum umræddrar alþjóðasamþykktar.

Aðeins 4 ríki hafa fullgilt samþykktina en þau eru: Camerún, Frakkland, Spánn og Svíþjóð.

III. Vernd ungra farmanna.

Um þetta mál gerði þingið tillögu (recommendation nr. 153), sem hefur að geyma reglur og ákvæði, sem miða að því að vernda unga menn, sem ráðnir eru til starfa á skipum öðrum en herskipum, veiðiskipum og skólaskipum. Þessar reglur og ákvæði eru ekki bindandi fyrir aðildarríkin, en í þeim felast tilmæli eða ábendingar um að hverju beri að stefna og hvaða kröfur ætti að uppfylla.

Markmið tillögunnar er að ungmennum innan 18 ára aldurs verði tryggð sérstök vernd að því er varðar heilsu þeirra, siðgæði, öryggi og almenna velferð. Einnig fjallar tillagan um menntun, starfsfræðslu og þjálfun þessara ungmenna. Hefur tillagan að geyma reglur um vinnutíma og hvíldartíma þessara manna, ákvæði um rétt til orlofs og heimsendingar. Þá fjallar einn kafli tillögunnar um öryggis- og heilbrigðismál. Þar er fjallað um lækniseftirlit, slysavarnir og heilsuvernd m. a. eru þar talin ýmis störf, sem talið er varhugavert að láta ungmenni inna af höndum. Að síðuatu er svo fjallað um ráðstafanir til þess að gefa ungum farmönnum kost á almennri fræðslu, starfsfræðslu og þjálfun.

Tillaga þessi um vernd ungra farmanna er prentuð hér með sem fylgiskjal IV.

IV. Atvinnuöryggi farmanna.

Þær breytingar, sem orðið hafa á síðar árum í sambandi við útgerð farskipa, hafa leitt til mikils atvinnuleysis meðal farmanna víða um heim. Það þótti því tímabært að fjalla á þessu þingi um ráð til þess að veita farmönnum meira atvinnuöryggi en þeir hafa haft. Gerði þingið samþykkt um þetta efni og einnig tillögu henni til uppfyllingar.

Samþykktin miðar að því að menn, sem stunda sjómennsku á farskipum að staðaldri og byggja árstekjur sínar að meginhluta á slíkum störfum, hafi svo stöðuga og samfellda vinnu sem við verður komið. Slíkur stöðugleiki í atvinnu er að sjálfsögðu hagsmunamál hlutaðeigandi starfsmanna, en hann er einnig til hagsbóta fyrir útgerðina, sem fær með þessum hætti traustara og hæfara vinnuafli.

Í samþykktinni er gert ráð fyrir að haldin sé farmannaskrá. Skulu þeir sem þar eru skráðir hafa forgang að ráðningu í skiprúm, en því fylgir einnig skylda til að taka að sér sörf á skipum eftir því sem nánar er fyrir mælt. Fjöldi manna á þessum skrá á að vera sem næst því sem þarfir útgerðarinnar segja til um.

Þá mælir samþykktin svo fyrir, að sérhvert aðildarríki skuli sjá til þess að viðeigandi reglur um öryggi, heilbrigði, velferðarmál og starfsþjálfun taki til farmanna.

Alls hafa nú níu ríki fullgilt þessa samþykkt, en þau eru: Kúba, Finnland, Frakkland, Ungverjaland, Írak, Holland, Noregur, Pólland og Spánn.

Samþykktin er prentuð hér með sem fylgiskjal I.

Eins og fyrr segir samþykkti þingið einnig tillögu um atvinnuöryggi farmanna. Í henni er fjallað um vinnumiðlun, atvinnutryggingu og atvinnuleysisbætur, leiðir til að draga úr uppsögnum o. fl.

Tillaga þessi er prentuð hér með sem fylgiskjal V.

V. Skip, sem ekki fullnægja lágmarkskröfum.

Undir þessum dagskrárlið var fjallað um skip, sem ekki fullnægja almennum lágmarkskröfum að því er varðar öryggi og aðbúnað skipsmanna.

Gerð var samþykkt um lágmarkskröfur á kaupskipum, en hún tekur til skipa, sem annast flutninga á farmi eða farþegum eða aðra arðbæra starfsemi. Samþykktin tekur ekki til seglskipa, veiðiskipa, smáskipa né borpalla.

Ríki, sem fullgilda samþykktina, skuldbinda sig til þess að hafa í lögum ákveðnar reglur um öryggi, vinnuskilyrði og aðbúnað um borð í skipum og að tryggja það að slíkum reglum sé fylgt. Þessar öryggisreglur varða m. a. vinnutíma, stærð áhafnar og hæfniskröfur. Þá krefst samþykktin ákveðins eftirlits með ráðningu eða skráningu í skiprúm og rannsókna á kærnum, sem upp kunna að koma í því sambandi. Eftir því sem við verður komið ber að fræða menn um hugsanleg vandamál í sambandi við skráningu á skip, sem skráð eru í ríkjum, sem ekki framfylgja sömu kröfum og gerðar eru í þessari samþykkt. Í samþykktinni felst einnig heimild til handa ríki til ákveðinna afskipta af erlendu skipi, sem kemur til hafnar í landi þess, ef vitneskja berst um að skipið fullnægi ekki kröfum þessarar samþykktar.

Samþykktin gengur í gildi tólf mánuðum eftir að skráðar hafa verið fullgildingar a. m. k. tíu aðildarríkja, sem hafa yfir að ráða 25% af rúmlestafjölda kaupskipaflota heims. Hinn 1. janúar 1980 höfðu aðeins 7 ríki fullgilt samþykktina en þau eru: Finnland, Gabon, Grikkland, Holland, Noregur, Spánn og Svíþjóð. Samþykktin er því ekki gengin í gildi. Hún er prentuð hér með sem fylgiskjal III.

Auk samþykktarinnar um lágmarkskröfur, sem um getur hér að framan var samþykkt tillaga um bættan aðbúnað á kaupskipum og er hún prentuð hér með sem fylgiskjal VI.

Fylgiskjal I.

Samþykkt nr. 145 um atvinnuöryggi farmanna.

Allsherjarþing Alþjóðavinnuáráðsstofnunarinnar, er kom saman til 62. þingsetu sinnar í Genf hinn 13. október 1976 eftir kvaðningu stjórnar Alþjóðavinnuáráðsstofunnar, hefur gefið gaum að reglunum í IV. kafla Tillögu um vandamál í sambandi við vinnu sem fylgja tæknilegum framförum um borð í skipum, 1970,

hefur samþykkt ákveðnar ábendingar um atvinnuöryggi farmanna, sem er 4. mál á dagskrá þingsins, og

þar sem þingið hefur ákveðið að þessar ábendingar skuli gerðar í formi alþjóðasamþykktar gerir það í dag hinn 28. október 1976 eftirfarandi samþykkt, sem nefna má Samþykkt um atvinnuöryggi farmanna, 1976.

1. gr.

1. Samþykkt þessi tekur til manna, sem að staðaldri eru reiðubúnir til starfa sem farmenn og byggja árstekjur sínar að meginhluta á slíkum störfum.
2. Að því er tekur til þessarar samþykktar merkir hugtakið „farmenn“ menn, sem svo eru skilgreindir samkvæmt lögum, venju eða heildarsamningum og venjulega starfa sem skipverjar á hafskipum öðrum en:
 - a. herskipum;
 - b. skipum, sem stunda fiskveiðar eða starfsemi í beinum tengslum við þær, hvalveiðar eða hliðstæða starfsemi.
3. Með lögum eða reglugerðum skal kveðið á um það hvenær skip skuli talið hafskip í merkingu þessarar samþykktar.
4. Samtök hlutaðeigandi atvinnurekenda og verkamanna skulu höfð með í ráðum eða taka á annan hátt þátt í samningu og endurskoðun skilgreininga samkvæmt 2. og 3. tölulið þessarar greinar.

2. gr.

1. Í sérhverju aðildarríki, þar sem stundaðar eru siglingar, skal það vera stefna ríkisins að hvetja alla hlutaðeigendur til þess að sjá fyrir samfelldri eða stöðugri atvinnu fyrir hæfa farmenn eftir því sem unnt er og um leið að sjá útgerðarmönnum fyrir traustu og hæfu vinnuafli.
2. Af fremsta megni skal unnið að því að farmönnum sé tryggður lágmarks ráðningartími ellegar annað hvort lágmarkstekjur eða fjárstyrkur á þann hátt og í þeim mæli sem efnahagslegt og félagslegt ástand í hlutaðeigandi landi leyfir.

3. gr.

Aðgerðir til þess að ná þeim markmiðum, sem nefnd eru í 2. grein þessarar samþykktar gætu verið fölgjar í:

- a. samningum eða samkomulagi við útgerðarfyrirtæki eða samtök útgerðarmanna um samfellda eða reglulega atvinnu, eða
- b. ráðstöfunum til að skipuleggja atvinnu með því að gera og halda skrár um hæfa farmenn eftir starfsgreinum.

4. gr.

1. Þar sem stöðugleiki atvinnu farmanna byggist einungis á því að gerðar séu og haldnar skrár, skulu þær taka til allra starfsgreina farmanna með þeim hætti, sem ákveðinn er með lögum, venju eða heildarsamningi.
2. Farmenn, sem eru á slíkri skrá, skulu hafa forgang til ráðningar í skiprúm.
3. Farmönnum, sem eru á slíkri skrá skal skylt að vera reiðubúnir til starfa með þeim hætti, sem ákveðinn er með lögum, venju eða heildarsamningi.

5. gr.

1. Að svo miklu leyti sem lög eða reglugerðir leyfa, skal á vissum fresti endurskoða tölu farmanna á slíkum skráum svo að hún sé í samræmi við þarfir útgerðarinnar.
2. Þegar nauðsyn ber til þess að fækka á slíkri skrá skal gera viðeigandi ráðstafanir til þess að afstýra eða draga úr skaða farmanna af henni og taka skal tillit til efnahagslegs og félagslegs ástands í hlutaðeigandi landi.

6. gr.

Sérhvert aðildarríki skal sjá til þess að viðeigandi reglur um öryggi, heilbrigði, velferðarmál og starfsþjálfun taki til farmanna.

7. gr.

Ákvæðum þessarar samþykktar skal veita gildi með lögum eða reglugerðum að svo miklu leyti, sem það er ekki gert á annan veg með heildarsamningum, gerðardómum eða með öðrum þeim hætti, sem er í samræmi við venju í landinu.

8. gr.

Formlegar fullgildingar á þessari samþykkt skulu sendar framkvæmdastjóra Alþjóðavinnuáskrifstofunnar til skrásetningar.

9. gr.

1. Þessi samþykkt skal einungis bindandi fyrir þau aðildarríki Alþjóðavinnuáskrifstofunnar, sem hafa látið framkvæmdastjóranu skrá fullgildingar sínar.
2. Hún gengur í gildi tólf mánuðum eftir að fullgildingar tveggja aðildarríkja hafa verið skráðar hjá framkvæmdastjóranum.
3. Síðan gengur þessi samþykkt í gildi, að því er snertir hvert aðildarríki, tólf mánuðum eftir að fullgilding þess hefur verið skráð.

10. gr.

1. Aðildarríki, sem fullgilt hefur samþykkt þessa, getur sagt henni upp að liðnum tíu árum frá fyrstu gildistöku hennar. Tilkyngingu um uppsögn skal senda framkvæmdastjóra Alþjóðavinnuáskrifstofunnar til skrásetningar. Slík uppsögn öðlast ekki gildi fyrr en ár er liðið frá skrásetningardegi hennar.
2. Hvert það aðildarríki, sem fullgilt hefur samþykkt þessa, en notfærir sér ekki innan árs frá lokum tíu ára tímabilsins, sem um getur í fyrri tölulið, rétt þann til uppsagnar, sem kveðið er á um í þessari grein, skal bundið af henni í annað tíu ára tímabil, og síðan getur það sagt þessari samþykkt upp að loknu hverju tíu ára tímabili í samræmi við ákvæði þessarar greinar.

11. gr.

1. Framkvæmdastjóri Alþjóðavinnuáskrifstofunnar skal tilkynna öllum aðildarríkjum Alþjóðavinnuáskrifstofunnar skráningu allra fullgilinga og uppsagna, sem aðildarríki stofnunarinnar hafa sent honum.
2. Þegar framkvæmdastjórinn tilkynnir aðildarríkjum stofnunarinnar skrásetningu annarrar fullgildingarinnar, sem honum berst, skal hann vekja athygli þeirra á, hvaða dag samþykktin gangi í gildi.

12. gr.

Framkvæmdastjóri Alþjóðavinnuáskrifstofunnar skal senda aðalritara Sameinuðu þjóðanna til skrásetningar samkvæmt 102. grein sáttmála Sameinuðu þjóðanna, allar upplýsingar um fullgildingar og uppsagnir, sem hann hefur skrásett í samræmi við ákvæði undanfara greina.

13. gr.

Þegar stjórn Alþjóðavinnuáskrifstofunnar kann að álíta það nauðsynlegt skal hún leggja fyrir allsherjarþingið skýrslu um framkvæmd þessarar samþykktar og athuga jafnframt, hvort æskilegt sé að setja á dagskrá þingsins breytingar á henni allri eða hluta hennar.

14. gr.

1. Ef þingið gerir nýja samþykkt, sem breytir þessari samþykkt að meira eða minna leyti og sú samþykkt mælir ekki fyrir á annan veg, þá skal:

- a. fullgilding aðildarríkis á hinni nýju samþykkt ipso jure hafa í för með sér tafarlausa uppsögn þessarar samþykktar, hvað sem ákvæðum 10. greinar hér að framan líður, ef hin nýja samþykkt öðlast gildi og þá frá þeim tíma er það gerist;
 - b. aðildarríkjum ekki heimilt að fullgilda þessa samþykkt, eftir að hin nýja samþykkt gekk í gildi.
2. Þessi samþykkt skal, hvað sem öðru líður, halda gildi sínu eins og hún er að formi og efni hvað snertir þau aðildarríki, sem hafa fullgilt hana en ekki hina nýju samþykkt.

15. gr.

Hinn enski og franski texti þessarar samþykktar eru jafngildir.

Fylgiskjal II.

Samþykkt nr. 146 um árlegt orlof farmanna.

Allsherjarþing Alþjóðavinnuálastofnunarinnar, er kom saman til 62. þingsetu sinnar í Genf hinn 13. október 1976 eftir kvaðningu stjórnar Alþjóðavinnuálastofnunar,

hefur samþykkt ákveðnar tillögur um breytingar á Samþykkt nr. 91 frá 1949 um orlof með launum fyrir farmenn í ljósi Samþykktar nr. 132 frá 1970 um árlegt orlof með launum en ekki nauðsynlega með hennar takmörkunum, en þetta er 2. mál á dagskrá þingsins, og

þar sem þingið hefur ákveðið að þessar tillögur skuli gerðar í formi alþjóðasamþykktar, gerir það í dag hinn 29. október 1976 eftirfarandi samþykkt, sem nefna má Samþykkt um árlegt orlof farmanna, 1976:

1. gr.

Ákvæðum þessarar samþykktar skal veitt gildi með lögum eða reglugerðum, að svo miklu leyti sem það er ekki gert með heildarsamningum, úrskurðum gerðardóms, dómum, lögboðinni skipan ákvörðunar launa eða með öðrum þeim hætti, sem samrýmist venju í landinu, eftir því sem við á.

2. gr.

1. Samþykkt þessi tekur til allra manna, er starfa sem farmenn.
2. Í þessari samþykkt tákna orðið „farmaður“ mann, sem vinnur einhver störf um borð í hafskipi, sem skráð er í landi, sem þessi samþykkt tekur til, öðru en
 - a. herskipi;
 - b. skipi sem stundar fiskveiðar eða starfsemi í beinum tengslum við þær, hvalveiðar eða hliðstæða starfsemi.
3. Að höfðu samráði við félagssamtök hlutaðeigandi útgerðarmanna og farmanna, þar sem þau eru til, skal með lögum eða reglugerðum ákvarða hvaða skip skuli teljast hafskip í merkingu þessarar samþykktar.
4. Að höfðu samráði við félagssamtök hlutaðeigandi atvinnurekenda og verkamanna, þar sem þau eru til, getur sérhvert aðildarríki, sem fullgildir samþykkt þessa, fært út gildissvið hennar, með þeim takmörkunum, sem nauðsynlegar eru vegna ástands í atvinnugreininni, þannig að hún taki til manna, sem ekki falla undir skilgreiningu á farmönnum í 2. tölulið b. þessar greinar, eða tiltekinna hópa þeirra.
5. Hvert það aðildarríki, sem færir út gildissvið þessarar samþykktar í samræmi við 4. tölulið þessarar greinar um leið og það fullgildir samþykktina, skal með yfirlýsingu, er fylgi fullgildingarskjalinu tilgreina þá starfshópa, sem útfærslan tekur til og þær takmarkanir, er kunna að reynast nauðsynlegar.

6. Hvert það aðildarríki, sem hefur fullgilt þessa samþykkt, getur einnig síðar með yfirlýsingu tilkynnt framkvæmdastjóra Alþjóðavinnuáskrifstofunnar að það færi út gildisvið samþykktarinnar til starfshópa til viðbótar þeim, sem það kann að hafa tilkynnt við fullgildingu.
7. Að höfðu samráði við samtök hlutaðeigandi útgerðarmanna og farmanna, þar sem þau eru til, getur hlutaðeigandi stjórnvald, eða annar aðili, eftir því sem við á í landinu, undanskilið framkvæmd þessarar samþykktar takmarkaða hópa farmanna eftir því sem nauðsyn krefur.
8. Hvert það aðildarríki, sem fullgildir þessa samþykkt skal í fyrstu skýrslu sinni um framkvæmd hennar samkvæmt 22. grein stofnskrár Alþjóðavinnuáskrifstofunnar, tilgreina þá flokka farmanna, sem kunna að hafa verið undanskildir í samræmi við 3. og 7. tölulið þessarar greinar og greina ástæður þess. Í síðari skýrslum skal gera grein fyrir lögum og venju varðandi þá hópa, sem undanskildir voru og að hve miklu leyti ákvæði samþykktarinnar taka til eða áformað er að láta taka til þessara hópa.

3. gr.

1. Sérhver farmaður, sem samþykkt þessi tekur til, skal eiga rétt á árlegu orlofi með kaupum í tiltekinn lágmarkstíma.
2. Hvert það aðildarríki, sem fullgildir þessa samþykkt skal í yfirlýsingu er fylgi fullgildingarskjali þess, tiltaka lengd hins árlega orlofs.
3. Orlofið skal aldrei vera skemmra en 30 mánaðardagar fyrir eins árs starf.
4. Hvert það aðildarríki, sem hefur fullgilt þessa samþykkt getur síðar með nýrri yfirlýsingu tilkynnt framkvæmdastjóra Alþjóðavinnuáskrifstofunnar að það ákveði að árlegt orlof skuli vera lengra, en ákveðið var við fullgildingu.

4. gr.

1. Nú er starfstími farmanns á tilteknu ári skemmri en þarf til fullra réttinda samkvæmt undanfarandi grein og skal hann þá vegna þess árs eiga rétt á orlofi með kaupum í hlutfalli við starfstíma sinn á því ári.
2. Orðið „ár“ merkir í þessari samþykkt almanaksár eða annað jafnlangt tímabil.

5. gr.

1. Aðferðin við að reikna lengd starfstíma í sambandi við rétt til orlofs skal ákveðin af hlutaðeigandi stjórnvaldi eða með viðeigandi hætti í hverju landi fyrir sig.
2. Með þeim skilyrðum, sem ákveðin eru af hlutaðeigandi stjórnvaldi eða með viðeigandi hætti í hverju landi fyrir sig, skal reikna starfstíma utan samningstíma með í starfstímanum.
3. Með þeim skilyrðum, sem ákveðin eru af hlutaðeigandi stjórnvaldi eða með viðeigandi hætti í hverju landi fyrir sig skal reikna með í starfstímanum fjarvistir frá vinnu vegna þáttöku í viðurkenndri starfsþjálfun farmanna eða vegna orsaka, sem farmaðurinn ræður ekki við svo sem slysa, veikinda eða barnsburðar.

6. gr.

- Eftirtalið skal ekki talið hluti af lágmarksorlofi með kaupum, sem kveðið er á um í 3. tölulið
3. greinar þessarar samþykktar:
 - a. Almennir og venjubundnir frídagar, sem viðurkenndir eru sem slíkir í skráningarlandinu, hvort sem þeir eru á orlofstímanum eða utan hans.
 - b. Tímabil sem starfsmaður er ekki vinnufær vegna veikinda, slysa eða barnsburðar, með þeim skilyrðum, sem ákveðin séu af hlutaðeigandi stjórnvaldi eða með viðeigandi hætti í hverju landi.

- c. Tímabundið landgönguleyfi, sem veitt er farmanni, sem er bundinn af skiprúmssamningi.
- d. Hvers konar frítími, sem veittur er fyrir unnin störf með skilyrðum, sem ákveðin séu af hlutaðeigandi stjórnvaldi eða með viðeigandi hætti í hverju landi.

7. gr.

1. Hver sá farmaður sem tekur orlof í samræmi við þessa samþykkt skal allan orlofstímann fá a. m. k. sitt venjulega kaup þar með talið jafnvirði þess hluta kaupsins, sem greiddur er í öðru en peningum, og reiknast það á þann hátt, sem ákveðinn er af hlutaðeigandi stjórnvaldi eða með viðeigandi hætti í hverju landi.
2. Fjárhæðir þær, sem greiða ber samkvæmt 1. tölulið þessarar greinar, skulu greiddar hlutaðeigandi farmanni áður en orlofið hefst nema annað sé ákveðið í lögum reglugerðum eða í samningum, sem gilda fyrir hann og atvinnurekandann.
3. Nú lætur farmaður af starfi eða er sagt upp af vinnuveitanda sínum áður en hann hefur tekið orlof, sem hann á rétt á, og skal hann þá fyrir það orlof fá þá greiðslu, sem kveðið er á um í 1. tölulið þessarar greinar.

8. gr.

1. Leyfa má að skipta orlofi eða sameina orlof eins árs síðara orlofi. Slíkt leyfi er veitt af hlutaðeigandi stjórnvaldi eða með öðrum viðeigandi hætti í hverju landi.
2. Árlegt orlof með kaupum, sem kveðið er á um í þessari samþykkt, skal vera samfelld, ef annað leiðir ekki af 1. tölulið þessarar greinar og/eða ákvæði í samningi, sem gildir fyrir atvinnurekandann og hlutaðeigandi farmann.

9. gr.

Með ákvörðun hlutaðeigandi stjórnvalds eða með öðrum hætti, sem við á í hverju landi fyrir sig, má í sérstökum tilvikum ákveða að í stað árlegs orlofs samkvæmt þessari samþykkt komi fjárgreiðsla er eigi sé lægri en sú greiðsla, sem kveðið er á um í 7. grein.

10. gr.

1. Að höfðu samráði við hlutaðeigandi farmann og svo sem unnt er með samþykki hans eða fulltrúa hans ákveður atvinnurekandinn hvenær orlof skuli tekið ef ekki er kveðið á um það í reglugerð, heildarsamningi, gerðardómi eða með öðrum hætti samkvæmt venju í landinu.
2. Ekki skal þess krafist af neinum farmanni, án hans samþykkis, að hann taki orlof sitt annars staðar en annað hvort þar sem hann var ráðinn eða skráður á skip og þá á þeim staðnum, sem nær er heimili hans, nema samkvæmt ákvæðum í heildarsamningi, lögum eða reglugerðum.
3. Ef farmaður verður að hefja orlof sitt á öðrum stað en þeim, sem kveðið er á um í 2. tölulið þessarar greinar skal hann eiga rétt á ókeypis flutningi til þess staðar þar sem hann var ráðinn eða skráður og þá til þess staðarins, sem nær er heimili hans. Fæði og annan beinan kostnað við ferð hans þangað greiðir atvinnurekandinn og tíminn sem í hana fer skal ekki dragast frá orlofi farmannsins.

11. gr.

Sérhver samningur um afsal réttarins til lágmarksorlofs með kaupum samkvæmt 3. tölulið 3. greinar eða um eftirgjöf slíks orlofs skal vera ógildur nema í þeim sérstöku tilvikum sem um ræðir í 9. grein.

12. gr.

Farmann, sem er í orlofi, má einungis kalla aftur til starfa í sérlega brýnni nauðsyn og þá með hæfilegum fyrirvara.

13. gr.

Með viðeigandi eftirliti eða á annan hátt í samræmi við framkvæmd ákvæða þessarar samþykktar skulu gerðar virkar ráðstafanir til þess að tryggja rétta framkvæmd reglugerða eða ákvæða um árlegt orlof með kaupum.

14. gr.

Þessi samþykkt breytir Samþykktinni um orlof farmanna (endurskoðuð), 1949.

15. gr.

Formlegar fullgildingar á þessari samþykkt skulu sendar framkvæmdastjóra Alþjóðavinnuáskrifstofunnar til skrásetningar.

16. gr.

1. Þessi samþykkt skal einungis bindandi fyrir þau aðildarríki Alþjóðavinnuáskrifstofunnar, sem hafa látið framkvæmdastjórann skrá fullgildingar sínar.
2. Hún gengur í gildi tólf mánuðum eftir að fullgildingar tveggja aðildarríkja hafa verið skráðar hjá framkvæmdastjóranum.
3. Síðan gengur þessi samþykkt í gildi, að því er snertir hvert aðildarríki, tólf mánuðum eftir að fullgilding þessi hefur verið skráð.

17. gr.

1. Aðildarríki, sem fullgilt hefur samþykkt þessa, getur sagt henni upp að liðnum tíu árum frá fyrstu gildistöku hennar. Tilkynningu um uppsögn skal senda framkvæmdastjóra Alþjóðavinnuáskrifstofunnar til skrásetningar. Slík uppsögn öðlast ekki gildi fyrr en ár er liðið frá skrásetningardegi hennar.
2. Hvert það aðildarríki, sem fullgilt hefur samþykkt þessa, en notfærir sér ekki innan árs frá lokum tíu ára tímabilsins, sem um getur í fyrri tölulið, rétt þann til uppsagnar, sem kveðið er á um í þessari grein, skal bundið af henni í annað tíu ára tímabil, og síðan getur það sagt þessari samþykkt upp að loknu hverju tíu ára tímabili í samræmi við ákvæði þessarar greinar.

18. gr.

1. Framkvæmdastjóri Alþjóðavinnuáskrifstofunnar skal tilkynna öllum aðildarríkjum Alþjóðavinnuáskrifstofunnar skráningu allra fullgilinga og uppsagna, sem aðildarríki stofnunarinnar hafa sent honum.
2. Þegar framkvæmdastjórinn tilkynnir aðildarríkjum stofnunarinnar skrásetningu annarrar fullgildingarinnar, sem honum berst, skal hann vekja athygli þeirra á, hvaða dag samþykktin gangi í gildi.

19. gr.

Framkvæmdastjóri Alþjóðavinnuáskrifstofunnar skal senda aðalritara Sameinuðu þjóðanna til skrásetningar samkvæmt 102. grein sáttmála Sameinuðu þjóðanna, allar upplýsingar um fullgildingar og uppsagnir, sem hann hefur skrásett í samræmi við ákvæði undanfaranandi greina.

20. gr.

Þegar stjórn Alþjóðavinnuáskrifstofunnar kann að álíta það nauðsynlegt, skal hún leggja fyrir Allsherjarþingið skýrslu um framkvæmd þessarar samþykktar og athuga jafnframt, hvort æskilegt sé að setja á dagskrá þingsins breytingar á henni allri eða hluta hennar.

21. gr.

1. Ef þingið gerir nýja samþykkt, sem breytir þessari samþykkt að meira eða minna leyti og sú samþykkt mælir ekki fyrir á annan veg, þá skal:
 - a. fullgilding aðildarríkis á hinni nýju samþykkt ipso jure hafa í för með sér tafarlausa uppsögn þessarar samþykktar, hvað sem ákvæðum 17. greinar hér að framan líður, ef hin nýja samþykkt öðlast gildi og þá frá þeim tíma er það gerist;
 - b. aðildarríkjum ekki heimilt að fullgilda þessa samþykkt, eftir að hin nýja samþykkt gekk í gildi.
2. Þessi samþykkt skal, hvað sem öðru líður, halda gildi sínu eins og hún er að formi og efni hvað snertir þau aðildarríki, sem hafa fullgilt hana en ekki hina nýju samþykkt.

22. gr.

Hinn enski og franski texti þessarar samþykktar eru jafngildir.

Fylgiskjal III.**Samþykkt nr. 147 um lágmarkskröfur á kaupskipum.**

Allsherjarþing Alþjóðavinnuálastofnunarinnar, er kom saman til 62. þingsetu sinnar í Genf hinn 13. október 1976 eftir kvaðningu stjórnar Alþjóðavinnuálastofnunar minnst ákvæða í Tillögu nr. 107 frá 1958 um ráðningu farmanna á skip, sem skráð eru erlendis og Tillögu nr. 108 frá 1958 um félagslegar aðstæður og öryggi farmanna hefur samþykkt ákveðnar ábendingar um skip, sem ekki uppfylla gerðar kröfur, einkum þau skip, sem skráð eru undir hagkvæmisfána, sem er 5. mál á dagskrá þingsins, og þar sem þingið hefur ákveðið að þessar ábendingar skuli gerðar í formi alþjóðasamþykktar gerir það í dag hinn 29. október 1976 eftirfarandi samþykkt, sem nefna má Samþykkt um lágmarkskröfur á kaupskipum 1976:

1. gr.

1. Ef ekki er annað ákveðið í þessari grein, tekur þessi samþykkt til allra hafskipa bæði í einkaeign og hins opinbera, sem annast flutninga á farmi eða farþegum í atvinnuskyni eða einhverja aðra arðbæra starfsemi.
2. Með lögum eða reglugerðum skal kveða á um það, hvenær skip skuli talin hafskip í merkingu þessarar samþykktar.
3. Þessi samþykkt tekur til dráttarbáta á sjó.
4. Þessi samþykkt tekur ekki til:
 - a. skipa, sem aðallega eru knúin seglum, hvort sem þau hafa hjálparvél eða ekki;
 - b. skipa, sem stunda fiskveiðar, hvalveiðar eða hliðstæða starfsemi;
 - c. smáskipa og farkosta svo sem borþalla þegar þeir eru ekki á ferð.
Ákvörðun um það, hvaða skipt falli undir þennan tölulið tekur hlutaðeigandi stjórnvald í hverju landi í samráði við aðalsamtök útgerðarmanna og farmanna.
5. Ekkert í þessari samþykkt skal talið auka gildissvið samþykktanna, sem nefndar eru í viðauka þessarar samþykktar eða ákvæða, sem í þeim felast.

2. gr.

Sérhvert ríki, sem fullgildir þessa samþykkt, skuldbindur sig til þess:

- a. að hafa lög eða reglugerðir, sem varðandi skip skráð í umdæmi þess hafi að geyma:
 - (i) öryggisreglur, þar á meðal reglur um hæfniskröfur, vinnutíma og mönnun, til þess að tryggja mannlíf og öryggi um borð í skipum;
 - (ii) ákvæði um viðeigandi félagslegt öryggi;
 - (iii) ákvæði um vinnuskilyrði og aðbúnað um borð að svo miklu leyti sem þessi atriði, að dómi aðildarríkisins, eru ekki tryggð með heildarsamningum eða ákveðin af hlutaðeigandi dómstólum á þann hátt að jafn bindandi sé fyrir útgerðarmenn og hlutaðeigandi farmenn;

og að fullvissa sig um að ákvæði slíkra laga og reglugerða samsvari í meginatriðum þeim samþykktum eða greinum samþykktu, sem taldar eru í viðauka með þessari samþykkt, að svo miklu leyti sem aðildarríkið er ekki með öðrum hætti skuldbundið til þess að framfylgja viðeigandi samþykkt;
- b. að framfylgja raunhæfri lögsögu eða eftirliti með skipum, em skráð eru í landi þess, að því er varðar:
 - (i) öryggisreglur, þar á meðal reglur um hæfniskröfur, vinnutíma og mönnun, samkvæmt lögum eða reglugerðum;
 - (ii) félagslegar öryggisreglur samkvæmt lögum eða reglugerðum;
 - (iii) vinnuskilyrði og aðbúnað samkvæmt lögum eða reglugerðum eða úrskurðum hlutaðeigandi dómstóla, sem séu jafn bindandi fyrir útgerðarmenn og hlutaðeigandi farmenn;
- c. að fullvissa sig um að ráðstafanir til raunhæfs eftirlits með öðrum vinnuskilyrðum og aðbúnaði, þar sem það hefur ekki lögsögu, séu gerðar með samkomulagi útgerðarmanna eða samtaka þeirra og samtaka farmanna, sem stofnuð eru í samræmi við aðalreglur Samþykktarinnar um félagafrelsi og verndun þess, 1948, og Samþykktarinnar um réttinn til að stofna félög og semja sameiginlega, 1949;
- d. að tryggja:
 - (i) viðeigandi skipan ráðningar farmanna á skip, sem skráð eru í landi þess og rannsóknir á kærnum í því sambandi og séu þessi mál háð almennu eftirliti hlutaðeigandi stjórnvalds, að höfðu samráði milli þess stjórnvalds og aðalsamtaka útgerðarmanna og farmanna þar em það á við;
 - (ii) viðeigandi skipan rannsókna á kærnum í sambandi við ráðningu eigin farmanna í eigin lögsögu á erlend skip og gerist þær um leið og ráðning ef unnt er. Einnig skal séð um að slíkar kærur og aðrar kærur, sem fram koma í sambandi við ráðningu og ef mögulegt er samtímis ráðningu, innan lögsögu hlutaðeigandi aðildarríkis á erlendum farmönnum á erlend skip, séu af hlutaðeigandi stjórnvaldi í skráningarlandinu sendar tafarlaust til hlutaðeigandi stjórnvalds í skráningarlandi skipsins og afrit til framkvæmdastjóra Alþjóðavinnuáskrifstofunnar. Er þetta háð almennu eftirliti hlutaðeigandi stjórnvalds að höfðu samráði milli þess stjórnvalds og aðalsamtaka útgerðarmanna og farmanna þar sem það á við;
- e. að tryggja það að farmenn, sem starfa á skipum, sem skráð eru í landi þess, séu nægilega hæfir eða þjálfadír til þeirra starfa, sem þeir eru ráðnir til, og sé fullt tillit tekið til Tillögu um starfsþjálfun, 1970;
- f. að staðreyna með rannsókn eða öðrum viðeigandi hætti, að skip, sem skráð eru í landi þess fullnægi viðeigandi alþjóðavinnuálasamþykktum, sem í gildi eru og það hefur fullgilt, svo og þeim lögum og reglugerðum, sem krafist er í a-lið þessarar greinar og í viðeigandi heildarsamningum eftir því sem samrýmist landslögum;

- g. að láta fara fram opinbera rannsókn á öllum alvarlegum sjóslysum, er varða skip skráð í landi þess, sérstaklega þeim slysum, sem hafa í för með sér meiðsli á mönnum eða líftjón. Yfirleitt skal birta opinberlega niðurstöður slíkra rannsókna.

3. gr.

Sérhvert aðdarríki, sem hefur fullgilt þessa samþykkt skal svo sem unnt er fræða þegna sína um hugsanleg vandamál í sambandi við skráningu á skip, sem skráð er í ríki, sem ekki hefur fullgilt þessa samþykkt, þar til það hefur fullvissað sig um, að fullnægt sé kröfum er jafnist á við þær, sem gerðar eru í þessari samþykkt. Aðgerðir í þessu skyni sem ríki, er fullgilt hefur samþykktina, framkvæmir, skulu ekki vera í mótsögn við meginregluna um frjálsa flutninga verkamanna, sem kveðið er á um í samningum, sem hin tvö hlutaðeigandi ríki kunna að vera aðilar að.

4. gr.

1. Nú kemur skip í höfn aðildarríkis, sem hefur fullgilt þessa samþykkt, í eðlilegum erinda-gerðum eða vegna tæknilegra ástæðna og ríkinu berst kæra eða sannanir fyrir því að skipið fullnægi ekki kröfum þessarar samþykktar eftir að hún gekk í gildi og getur ríkið þá gefið skýrslu til stjórnar skráningarlands skipsins og sent afrit af henni til framkvæmdastjóra Alþjóðavinnuáskrifstofunnar. Einnig getur það gert nauðsynlegar ráðstafanir til þess að bæta úr hverjum þeim atriðum um borð sem eru greinilega hættuleg lífi og heilbrigði.
2. Þegar slíkar ráðstafanir eru gerðar skal aðildarríkið þegar í stað tilkynna þær næsta siglingamálafulltrúa, ræðismanni eða sendifulltrúa skráningarlandsins og hafa slíkan fulltrúa viðstaddan ef unnt er. Eigi skal halda skipi eða tefja það umfram nauðsyn.
3. Að því er tekur til þessarar greinar er með „kæru“ átt við upplýsingar frá skipverja, starfshópi, félagi, stéttarfélagi eða hverjum þeim, sem hefur hagsmuna að gæta í sambandi við öryggi skipsins þar á meðal varðandi öryggi og heilbrigði áhafnar þess.

5. gr.

1. Fullgilding þessarar samþykktar er heimil aðildarríkjum, sem
 - a. eru aðilar að Alþjóðasamþykktinni um öryggi mannlífa á sjó, 1960, eða Alþjóðasamþykktinni um öryggi mannlífa á sjó, 1974, eða hverri síðari samþykkt um breytingar á þessum samþykktum; og
 - b. eru aðilar að Alþjóðasamþykktinni um hleðslumörk, 1966, eða hverri síðari samþykkt um breytingu á þeirri samþykkt; og
 - c. eru aðilar að eða framfylgt hafa ákvæðum Reglugerðar um varnir gegn árekstrum á sjó frá 1960, eða Samþykktar um alþjóðlegar reglugerðir um varnir gegn árekstrum á sjó, 1972, eða hverri þeirri samþykkt sem síðar breytir þessum alþjóðlegu gjörningum.
2. Fullgilding er ennfremur heimil hverju því aðildarríki, sem við fullgildingu skuldbindur sig til þess að uppfylla þær kröfur í 1. tölulið þessarar greinar, sem ekki eru þegar uppfylltar.
3. Formlegar fullgildingar þessarar samþykktar skulu senda framkvæmdastjóra Alþjóðavinnuáskrifstofunnar til skrásetningar.

6. gr.

1. Þessi samþykkt skal einungis bindandi fyrir þau aðildarríki Alþjóðavinnuáskrifstofunnar, sem hafa látið framkvæmdastjórnann skrá fullgildingar sínar.
2. Hún gengur í gildi tólf mánuðum eftir að skráðar hafa verið fullgildingar a. m. k. tíu aðildarríkja, sem samanlagt hafa 25% af rúmlestafjölda kaupskipaflota heims.

3. Síðan gengur þessi samþykkt í gildi, að því er snertir hvert aðildarríki, tólf mánuðum eftir að fullgilding þessi hefur verið skráð.

7. gr.

1. Aðildarríki, sem fullgilt hefur samþykkt þessa, getur sagt henni upp að liðnum tíu árum frá fyrstu gildistöku hennar. Tilkynningu um uppsögn skal senda framkvæmdastjóra Alþjóðavinnumálaskrifstofunnar til skrásetningar. Slík uppsögn öðlast ekki gildi fyrir en ár er liðið frá skrásetningardegi hennar.
2. Hvert það aðildarríki, sem fullgilt hefur samþykkt þessa, en notfærir sér ekki innan árs frá lokum tíu ára tímabilsins, sem um getur í fyrri tölulið, rétt þann til uppsagnar, sem kveðið er á um í þessari grein, skal bundið af henni í annað tíu ára tímabil, og síðan getur það sagt þessari samþykkt upp að loknu hverju tíu ára tímabili í samræmi við ákvæði þessarar greinar.

8. gr.

1. Framkvæmdastjóri Alþjóðavinnumálaskrifstofunnar skal tilkynna öllum aðildarríkjum Alþjóðavinnumálaskrifstofunnar skráningu allra fullgildinga og uppsagna, sem aðildarríki stofnunarinnar hafa sent honum.
2. Þegar skilyrðum samkv. 2. tölulið 6. greinar hér að framan hefur verið fullnægt skal framkvæmdastjórinn vekja athygli aðildarríkanna á, hvaða dag samþykktin gangi í gildi.

9. gr.

Framkvæmdastjóri Alþjóðavinnumálaskrifstofunnar skal senda aðalritara Sameinuðu þjóðanna til skrásetningar samkvæmt 102. grein sáttmála Sameinuðu þjóðanna, allar upplýsingar um fullgildingar og uppsagnir, sem hann hefur skrásett í samræmi við ákvæði undanfarandi greina.

10. gr.

Þegar stjórn Alþjóðavinnumálaskrifstofunnar kann að álíta það nauðsynlegt, skal hún leggja fyrir Allsherjarþingið skýrslu um framkvæmd þessarar samþykktar og athuga jafnframt, hvort æskilegt sé að setja á dagskrá þingsins breytingar á henni allri eða hluta hennar.

11. gr.

1. Ef þingið gerir nýja samþykkt, sem breytir þessari samþykkt að meira eða minna leyti og sú samþykkt mælir ekki fyrir á annan veg, þá skal:
 - a. fullgilding aðildarríkis á hinni nýju samþykkt ipso jure hafa í för með sér tafarlausu uppsögn þessarar samþykktar, hvað sem ákvæðum 7. greinar hér að framan líður, ef hin nýja samþykkt öðlast gildi og þá frá þeim tíma er það gerist;
 - b. aðildarríkjum ekki heimilt að fullgilda þessa samþykkt, eftir að hin nýja samþykkt gekk í gildi.
2. Þessi samþykkt skal, hvað sem öðru líður, halda gldi sínu eins og hún er að formi og efni hvað snertir þau aðildarríki, sem hafa fullgilt hana en ekki hina nýju samþykkt.

12. gr.

Hinn enski og franski texti þessarar samþykktar eru jafngildir.

VIÐAUKI

- Samþykkt nr. 138 um lágmarksaldur, 1973, eða
 Samþykkt nr. 58 um lágmarksaldur barna við sjómennsku (endurskoðuð 1936) eða
 Samþykkt nr. 7 um lágmarksaldur barna við sjómennsku, 1920;
 Samþykkt nr. 55 um skyldur útgerðar við sjúka eða slasaða farmenn, 1936, eða
 Samþykkt nr. 56 um sjúkratryggingar farmanna,
 1936, eða
 Samþykkt nr. 130 um læknishjálp og sjúkrabætur, 1969;
 Samþykkt nr. 73 um læknisskoðun farmanna, 1946;
 Samþykkt nr. 134 um slysavarnir farmanna, 1970, (4. og 7. gr.);
 Samþykkt nr. 92 um vistarverur farmanna, (endurskoðuð 1949);
 Samþykkt nr. 68 um fæði og þjónustu skipshafna, 1946 (5. gr.);
 Samþykkt nr. 53 um hæfnisskírteini farmanna, 1936 (3. og 4. gr.);
 Samþykkt nr. 22 um skiprúmsamninga farmanna, 1926,
 Samþykkt nr. 23 um heimsendingu farmanna, 1926
 Samþykkt nr. 87 um félagafrelsi og verndun þess, 1948;
 Samþykkt nr. 98 um réttinn til að stofna félög og semja sameiginlega, 1949.

Fylgiskjal IV.**Tillaga nr. 153 um vernd ungra farmanna.**

Allsherjarþing Alþjóðavinnumálastofnunarinnar, er kom saman til 62. þingsetu sinnar í Genf hinn 13. október 1976 eftir kvaðningu stjórnar Alþjóðavinnumálaskrifstofunnar hefur samþykkt ákveðnar ábendingar varðandi vernd ungra farmanna, sem er 3. mál á dagskrá þessa þings, og þar sem þingið hefur ákveðið að þessar ábendingar skuli gerðar í formi tillögu, gerir það í dag hinn 28. október 1976 eftirfarandi tillögu, sem nefna má Tillögu um vernd ungra farmanna, 1976:

I. Framkvæmdahættir.

1. Veita má þessari tillögu gildi með lögum eða reglugerðum, heildarsamningum, starfsreglum, úrskurðum gerðardóma eða dómstóla, eða á þann hátt annan, sem hæfa kann í hverju landi.

II. Skilgreiningar og gildissvið.

2. (1) Í þessari tillögu tekur hugtakið „ungur farmaður“ til allra ungmenna undir 18 ára aldri, sem ráðnir eru til einhverra starfa á hafskipum, öðrum en:
 - a. herskipum; og
 - b. skipum, sem stunda fiskveiðar eða starfrækslu í beinum tengslum við þær, hvalveiðar eða hliðstæða starfsemi.
- (2) Að höfðu samráði við samtök atvinnurekenda og verkamanna, sem hlut eiga að máli, ætti að ákveða með lögum eða reglugerðum hvaða skip skuli teljast hafskip í merkingu þessarar tillögu.
- (3) Tillaga þessi tekur ekki til ungmenna á skóla- eða æfingaskipum né þeirra, sem eru í þjálfun, sem fram fer við aðstæður, en viðurkenndar eru af hlutaðeigandi stjórnvaldi að höfðu samráði við samtök atvinnurekenda og verkamanna, sem hlut eiga að máli.

III. Markmið.

3. Í sérhverju landi þar sem skrásett eru skip, sem ungmenni eru skráð á eða starfa á, ætti að gera ráðstafanr um:
 - a. raunhæfa vernd slíkra farmanna, þar á meðal um heilsuvernd þeirra, siðgæði og öryggi og almenna velferð;
 - b. starfsfræðslu, menntun og starfsþjálfun slíkra farmanna í þeirra eigin þágu og til þess að auka vinnuafköst um borð í skipum, til aukins öryggis fyrir mannlíf og vermæti á sjó og til þess að skapa möguleika ungra farmanna til frama í sjómenskustörfum.

IV. Leyfilegur vinnutími og hvíldartími.

4. (1) Á sjó og í höfnum ættu eftirfarandi reglur að gilda:
 - a. Venulegur vinnutími ungra farmanna ætti ekki að vera lengri en átta stundir á dag eða fjórtíu stundir á viku og stöðuga yfirvinnu ætti að forðast eftir föngum.
 - b. Jafnframt því að veita nægilegan tíma til allra máltíða ætti að tryggja ungum farmönnum a. m. k. einnar stundar matarhlé fyrir aðalmáltíð dagsins.
 - c. Enginn ungur farmaður ætti að vinna næturvinnu. Í þessum staflíð þýðir „nótt“ tíma, er sé a. m. k. níu samfelldar stundir á því tímabili fyrir og eftir miðnætti, sem ákveðið sé í lögum, reglugerðum eða heildarsamningum.
 - d. Ungir farmenn ættu að fá 15 mínútna hvíld svo fljótt sem auðið er eftir hverjar tvær samfelldar vinnustundir.
- (2) Í undantekningum þarf ekki að fylgja ákvæðunum í lið (1) í þessari grein:
 - a. ef þau geta ekki átt við unga farmenn á þilfari í vélarrúmi og í þjónustuliði, sem settir eru á vaktir eða vinna eftir vaktakerfi;
 - b. ef það mundi skaða raunhæfa þjálfun ungra farmanna í samræmi við gerðar áætlanir og tímasetningu; eða
 - c. þegar inna þarf að hendi nauðsynleg störf.
 Bóka ætti slíkar undantekningar og ástæður til þeirra með undirskrift skipstjóra.
5. Ákvæði 4. greinar þessarar tillögu undanþiggja ekki unga farmenn almennri skyldu þeirra til að vinna að boði skipstjóra í neyðartilvikum er varða:
 - a. öryggi skipshafnar, farþega, skips eða farms;
 - b. öryggi annarra skipa, mannlífa eða farms um borð í slíkum skipum.

V. Heimsending.

6. (1) Komi það í ljós eftir að ungur farmaður hefur unnið a. m. k. fjóra mánuði á skipi í fyrstu sjóferð sinni til útlanda að sjómennska hæfir honum ekki, ætti að gefa honum kost á heimsendingu honum að kostnaðarlausu frá næstu hentugri viðkomuhöfn þar sem er ræðisskrifstofa annað hvort skráningarlands skips eða heimalands hins unga farmanns. Tilkynningu um slíka heimsendingu, ásamt skýringum á ástæðum til hennar, ætti að senda stjórnvaldi því, sem gefið hefur út þau skjöl, sem gerðu hinum ungu farmönnum mögulegt að hefja farmennsku.
- (2) Eftir sex mánaða starf án orlofs á skipi í utanlandssiglingum, sem ekki hefur á því tímabili komið til heimalands hins unga farmanns og mun ekki koma þangað á næstu þrem mánuðum, skal hinn ungi farmaður eiga rétt á heimsendingu sér að kostnaðarlausu til upphaflegs ráðningarstaðar í heimalandi sínu til þess að taka það orlof, sem hann hefur áunnið sér í sjóferðinni.

VI. Öryggi á vinnustað og fræðsla um heilbrigðismál.

7. Setja ætti reglur um öryggi og heilbrigði ungra farmanna.
8. Þessar reglur ættu að vísa til allra almennr ákvæða um læknisskoðanir áður en starf hefst og meðan það varir svo og ákvæða um slysavarnir og heilsuvernd í störfum, sem átt geta við störf farmanna. Einnig ættu þessar reglur að kveða á um aðgerðir, sem dragi sem mest úr þeirri hættu sem ungir farmenn eru í við störf sín.
9. (1) Að undanskildum þeim tilvikum þegar ungur farmaður hefur hlotið viðurkenningu viðkomandi stjórnvalds um að hann sé fullfær í tilteknu starfi, ættu reglur að tiltaka nánari takmarkanir á því að ungir farmenn vinni án viðeigandi eftirlits eða leiðbeininga, viss störf, sem hafa í för með sér hættu á slysum eða skaða heilbrigði þeirra eða líkamsþroska, eða krefjast sérstaks þroska, reynslu eða færni.
- (2) Þegar ákvarða skal hvaða starfa þessar takmarkanir skuli taka til ætti hlutaðeigandi stjórnvald sérstaklega að hafa í huga störf, sem því fylgir;
 - a. að lyfta, flytja eða bera þungar byrðar eða hluti;
 - b. að fara inn í katla, tanka og lokuð hólf;
 - c. að maður verði fyrir skaðlegum hávaða eða titringi;
 - d. að stjórna lyftitækjum eða öðrum aflvélum eða tækjum eða gefa merki stjórnendum slíkra tækja;
 - e. að meðhöndla akkerisfestar, dráttartaugar eða landfestar;
 - f. að vinna í reiða;
 - g. að vinna í mikilli hæð eða á þilfari í vondu veðri;
 - h. að vinna á næturvöktum;
 - i. að vinna við viðhald á rafmagnstækjum;
 - j. að maður verði fyrir hættu frá skaðlegum efnum svo sem eitrefnum og jónandi geislum;
 - k. að hreinsa eldhúsvélar;
 - l. að meðhöndla björgunarbáta eða inna af hendi störf sem fela í sér ábyrgð á þeim.
10. Hlutaðeigandi stjórnvald ætti að gera raunhæfar ráðstafanir eða sjá til þess með þeim hætti, sem við á, að kynna ungum farmönnum upplýsingar um slysavarnir og heilsuvernd í störfum þeirra um borð í skipum t. d. með viðeigandi fræðslu í sjómannaskólum, með almennum upplýsingum um slysavarnir, sem sérstaklega varða ungmenni, í því formi, sem greinir í 8. gr. (2) í Tillögu frá 1970 um slysavarnir farmanna og með því að tryggja ungum farmönnum leiðbeiningar og eftirlit manna með starfsreynslu í störfum þeirra á skipum.
11. Menntun og þjálfun ungra farmanna bæði í landi og um borð í skipum ætti að innihalda fræðslu er miðist við þarfir þeirra á þeim sviðum, sem nefnd eru í grein 12 (f). Tillögu frá 1970 um starfsþjálfun farmanna og Reglugerð 237 í lagasafni ILO sem hefur að geyma fyrirmyndir að öryggisreglugerðum fyrir iðnfyrirtæki til leiðbeiningar fyrir þau og stjórnvöld með síðari breytingum. Ennfremur ætti þessi fræðsla að vera fólgin í leiðbeiningum um skaðsemi þá sem heilbrigði og velferð stafar af ofnotkun nautnalyfja og annarra skaðlegra efna og af öðrum skaðlegum athöfnum.

VII. Möguleikar á starfsfræðslu menntun og starfsþjálfun.

12. Hlutaðeigandi stjórnvald ætti, með tilliti til aðstæðna í landinu, að hugleiða framkvæmd á hinum ýmsu hugmyndum og markmiðum, sem um ræðir í 13. til 20. grein hér á eftir.
13. Ungum farmönnum ætti að veita upplýsingar um þjálfun og möguleika á frama í starfi og skilyrðin til þess að komast í farmennsku í samræmi við 7. grein Tillögu frá 1970 um starfsþjálfun farmanna svo og um ráðningu í skipprúm og vinnuskilyrði, aðalatriði heildarsamninga og réttindi og skyldur samkvæmt vinnulöggjöf varðandi farmenn.

14. Ráðstafanir ætti að gera til þess að veita ungum farmönnum menntun, starfsfræðslu og starfsþjálfun í samræmi við þau markmið, sem sett eru fram í 2. gr. Tillögu frá 1970 um starfsþjálfun farmanna.
15. (1) Frumþjálfun og framhaldsþjálfun til starfa í siglingum ætti að vera efnisrík og víðtæk og hún ætti að vera samtengd frekari almennri menntun eftir því sem við á.
 (2) Slík þjálfun ætti að sameina fræðilega kennslu kerfisbundinni verklegri reynslu, sem miði að því að búa menn undir frama í farmenskustörfum.
 (3) Mælikvarðar þjálfunar til farmenskustarfa ætti, þar sem því verður við komið, að vera samræmdir þeim mælikvörðum, sem gilda fyrir störf í landi svo að nemarnir geti öðlast þá hæfni, sem í hinum einstöku löndum er viðurkennd bæði í siglingum og öðrum atvinnugreinum.
16. Aðstoða ætti unga farmenn til að öðlast menntun og þjálfun til undirbúnings farmenskustörfum og síðar til þess að halda áfram almennu og starfslegu námi. Þessa aðstoð ætti að veita með ýmislegri fjárhagsaðstoð sem tilgreind er í Tillögu frá 1970 um starfsþjálfun farmanna, 10. grein, 1. til 5. tölulið.
17. Öll ungmenni, sem enga reynslu hafa af farskipum, ættu að eiga kost á þeirri almennu menntun og starfsþjálfun, sem tiltekin er í Tillögunni frá 1970 um starfsþjálfun farmanna, 12. grein g-lið og 15. grein.
18. Veita ætti ungum farmönnum möguleika á því að halda áfram starfsnámi sínu og þjálfun um borð til þess að gera þeim fært að öðlast þá þekkingu og reynslu, sem nauðsynleg er til þess að þeir geti innt sín störf vel af hendi, gert sig hæfa til frama í starfi og aukið faglega og almenna þekkingu sína. Í þessu skyni ættu skipstjórar og yfirmenn að hvetja og aðstoða unga farmenn til þess að hagnýta sér og efla þá hæfni og þekkingu, sem þeir hafa öðlast í frumþjálfun, afla sér raunhæfrar starfsreynslu á skipsfjöllum og halda áfram sjálfnámi um borð.
19. Auk þeirra þjálfunaraðferða sem tilgreindar eru í 20. til 25. grein Tillögu frá 1970 um starfsþjálfun farmanna ættu ungir farmenn að eiga kost á því:
 - a. að halda áfram þjálfun um borð svo sem með þátttöku í bréfanámskeiðum, öflun staðlaðs námsefnis og annars efnis til sjálfsnáms í almennum greinum og sjómennsku, sem miðað er við þarfir ungra farmanna, sem búa sig undir frama í starfi;
 - b. að taka á skipsfjöllum þátt í námi sem fullnægir viðurkenndum hæfniskröfum á öðrum sviðum.
20. Þar sem því verður við komið ætti aðstoða til þjálfunar ungra farmanna á skipsfjöllum að vera fólgin í rými til námsiðkana, skipsbókasafni og veiðieigandi æfingabúnaði til sjálfsnáms. Ungir farmenn um borð í skipum ættu að fá sérstaka aðstoð við nám sitt og ef mögulegt er ætti sú aðstoð að vera fólgin í því að farkennarar komi um borð á vissum fresti.

Fylgiskjal V.

Tillaga nr. 154 um atvinnuöryggi farmanna.

Allsherjarþing Alþjóðavinnuáráðsstofnunarinnar, er kom saman til 62. þingsetu sinnar í Genf hinn 13. október 1976 eftir kvaðningu stjórnar Alþjóðavinnuáráðsstofnunar, hefur gefið gaum að ákvæðunum í Tillögu frá 1970 um atvinnuáráð farmanna vegna tæknilegra framfara, og hefur samþykkt ákveðnar ábendingar um atvinnuöryggi farmanna, sem er fjórða mál á dagskrá þingsins, og þar sem þingið hefur ákveðið að þessar ábendingar skuli gerðar í tillöguformi til viðbótar Samþykkt um atvinnuöryggi farmanna, 1976, gerir það í dag hinn 28. október 1976 eftirfarandi tillögu, sem nefna má Tillögu um atvinnuöryggi farmanna, 1976:

1. (1) Að tilteknu tilliti til ákvæða 11. greinar tekur tillaga þessi til manna, sem að staðaldri eru reiðubúnir til starfa sem farmenn og byggja árstekjur sínar að meginhluta á slíkum störfum.
 - (2) Að því er tekur til þessarar tillögu merkir hugtakið „farmenn“ menn, sem svo eru skilgreindir samkvæmt lögum, venju eða heildarsamningi og venjulega starfa sem skipverjar á hafskipum, öðrum en:
 - a. herskipum;
 - b. skipum, sem stunda fiskveiðar eða starfsemi í beinum tengslum við þær, hvalveiðar eða hliðstæða starfsemi.
 - (3) Með lögum eða reglugerðum ætti að kveða á um það, hvenær skip skuli talið hafskip í merkingu þessarar tillögu.
 - (4) Hafa ætti samráð við samtök hlutaðeigandi atvinnurekenda og verkamanna eða láta þau á annan hátt taka þátt í samningu og endurskoðun skilgreininga samkvæmt tölulíðum (2) og (3) í þessari grein.
2. Að svo miklu leyti sem unnt er, ætti að sjá öllum hæfum farmönnum fyrir stöðugri og reglulegri atvinnu.
 3. (1) Þegar ekki er um að ræða stöðuga eða reglulega atvinnu hjá ákveðnum útgerðarmanni, ætti að semja um úthlutunarkerfi, sem útrými að mestu þörfinni til þess að menn mæti við val í starf eða úthlutun starfa og auk þess stytta sem mest þann tíma, sem til þessa fer.
 - (2) Að svo miklu leyti sem unnt er ættu þessi kerfi að viðhalda rétti farmanns til þess að velja sér skiprúm og rétti útgerðarmanns til þess að velja þann sjómann, sem hann ætlar að ráða.
4. Að teknu tilliti til skilyrða sem ákveðin séu í lögum, reglugerðum eða heildarsamningum ætti að vera leyfilegt að flytja farmenn, sem eru í fastri atvinnu hjá einum útgerðarmanni, í starf um stundarsakir hjá öðrum útgerðarmanni þegar nauðsyn krefur.
5. (1) Þegar ekki er möguleiki á stöðugri eða reglulegri atvinnu ætti að veita tryggingu fyrir atvinnu og/eða tekjum með þeim hætti og í þeim mæli sem efnahagslegt og félagslegt ástand í hlutaðeigandi landi leyfir.
 - (2) Þessar tryggingar gætu verið fölgjar í:
 - a. atvinnu í umsaminn fjölda vikna eða mánaða á ári, eða tekna í hennar stað;
 - b. atvinnuleysisbótum þegar vinnu er ekki að fá.
6. (1) Þegar aðgerðir til að koma á reglulegri atvinnu farmanna eru m. a. fölgjar í því að gerðar séu og haldnar skrár yfir hæfa farmenn, ætti að setja ákveðin skilyrði fyrir því að farmenn séu settir á slíkar skrár.
 - (2) Slík skilyrði gætu varðað eftirfarandi:
 - a. búsetu í viðkomandi landi,
 - b. aldur og heilsu,
 - c. hæfni og leikni,
 - d. fyrri störf á sjó.
7. Þegar slíkar skrár eru endurskoðaðar af hlutaðeigandi aðilum, ætti að taka tillit til allra atriða, sem máli skipta, þ. á m. langvarandi atriða eins og nýjunga í útgerð farskipa og breytinga á viðskiptaháttum.
8. Ef óhjákvæmilegt reynist að fækka á slíkum skráum ætti að gera allt sem unnt er til þess að aðstoða farmenn við að fá aðra atvinnu með því að sjá þeim fyrir endurþjálfun eins og kveðið er á um í III. kafla Tillögu frá 1970 um atvinnumál farmanna og aðstoð opinberrar vinnumiðlunar.

Skýrsla félagsmálaráðuneytisins

um 62. Alþjóðavinnumálalþingið í Genf 1976.

Sextugasta og annað þing Alþjóðavinnumálastofnunarinnar (I. L. O.) var haldin í Genf dagana 13. — 29. október 1976. Þetta var aukalþing og hið níunda, sem einungis fjallaði um málefni farmanna. Undirbúningsfundur fyrir þetta þing var haldinn í Genf í október 1975.

Alls sátu þing þetta 635 manns frá 54 aðildarríkjum ILO. Ísland átti ekki fulltrúa á þessu þingi.

Dagskrá þingsins var svohljóðandi:

- I. Skýrsla forstjóra.
- II. Orlof farmanna.
- III. Vernd ungra farmanna.
- IV. Atvinnuöryggi farmanna.
- V. Skip, sem ekki fullnægja lágmarkskröfum.

I. Skýrsla forstjóra.

Í skýrslunni er gerð grein fyrir þróun siglingamála í heiminum og kjörum farmanna. Borin eru saman starfskjör farmanna í aðildarríkjunum þ. e. a. s. laun þeirra, vinnutími, orlof, tryggingar, vistarverur o. fl. Ennfremur er fjallað um sérstök félagsleg vandamál fjölskyldna farmanna og það sem gert er í ýmsum löndum til þess að styrkja samband farmanna við vandamenn þeirra í landi. Sérstakur kafli er í skýrslunni um samstarf ILO og annarra alþjóðlegra stofnana og í því sambandi er gerð grein fyrir aðstoð, sem veitt er þróunarlöndunum m. a. með þjálfun farmanna þessara landa. Þá gerir forstjórinn í skýrslu sinni grein fyrir því, sem gert hefur verið í velferðarmálum farmanna bæði á skipsfjöllum og í landi.

Alls tóku 66 manns þátt í umræðunum um skýrslu forstjórans, en eins og oft vill verða í slíkum umræðum fjölluðu ræður þeirra að mestu leyti um stöðuna í þessum málum í þeirra eigin löndum.

II. Orlof farmanna.

Á þinginu 1949 var gerð samþykkt um árlegt orlof með launum fyrir farmenn, en sú samþykkt leysti af hólmi eldri samþykkt um sama efni. Alls hafa 21 ríki fullgilt þessa samþykkt þ. á m. Ísland.

Á þinginu 1976 var Samþykktin frá 1949 tekin til endurskoðunar og gerð ný samþykkt um orlof farmanna, sem prentuð er hér með sem fylgiskjal II.

Samþykkt þessi tekur til allra manna, sem starfa á skipum, sem á sjó sigla, öðrum en herskipum og veiðiskipum. Heimilt er þó að víkja frá þessari aðalreglu samþykktarinnar bæði á þann veg að hún taki til manna, sem ekki teljast farmenn og að undanskildir séu tilteknir hópar manna, sem samþykktin ætti samkvæmt aðalreglunni að taka til. Slík frávik má aðeins gera að höfðu samráði við félagssamtök útgerðarmanna og farmanna.

Sérhver farmaður sem samþykktin tekur til skal eiga rétt á árlegu orlofi með kaupum í tiltekinn lágmarkstíma, er eigi sé skemmri en 30 almanaksdagar fyrir eins árs starf. Til orlofsdaga teljast ekki almennir og venjubundnir frídagar né þeir dagar, sem maður er ekki vinnufær vegna veikinda, slysa eða barnsburðar. Sama er að segja um tímabundið landgöngu-leyfi og frítíma sem veittur er fyrir sérstök störf.

Á orlofstímanum skal farmaður fá greitt sitt venjulega kaup þar með talið jafnvirði þess, sem hann fær greitt í öðru en peningum.

Aðalreglan er sú að orlof skuli tekið á ári hverju í einu lagi, en leyfa má frávik frá þeirri reglu. Í sérstökum tilvikum er heimilt að fella niður orlof gegn fjárgreiðslu.

Ekki verður þess krafist að farmaður taki orlof sitt annars staðar en þar sem hann var ráðinn eða skráður á skip. Ef hann verður að hefja orlof á öðrum stað skal hann eiga rétt á ókeypis flutningi til fyrrnefnds staðar og sá tími sem fer í þá ferð dregst ekki frá orlofstíma hans.

Þá hefur samþykktin að geyma ákvæði, sem eiga að tryggja það, að farið sé eftir ákvæðum laga, reglugerða og samninga um það efni, sem samþykktin fjallar um.

Eins og að framan segir kemur þessi samþykkt í stað Samþykktar nr. 91 frá 1949. Þau ríki, sem fullgilt hafa eldri samþykktina verða þó bundin af henni framvegis nema þau segi henni upp eða fullgildi síðari samþykktina.

Lög nr. 87/1971 um orlof kveða svo á að orlof skuli vera 2 dagar fyrir hvern unninn mánuð á síðasta orlofsári og reiknast hálfur mánuður eða meira sem heill mánuður, en skemmri tími telst ekki með. Íslensku orlofslögin fullnægja því ekki kröfum umræddrar alþjóðasamþykktar.

Aðeins 4 ríki hafa fullgilt samþykktina en þau eru: Camerún, Frakkland, Spánn og Svíþjóð.

III. Vernd ungra farmanna.

Um þetta mál gerði þingið tillögu (recommendation nr. 153), sem hefur að geyma reglur og ákvæði, sem miða að því að vernda unga menn, sem ráðnir eru til starfa á skipum öðrum en herskipum, veiðiskipum og skólaskipum. Þessar reglur og ákvæði eru ekki bindandi fyrir aðildarríkin, en í þeim felast tilmæli eða ábendingar um að hverju beri að stefna og hvaða kröfur ætti að uppfylla.

Markmið tillögunnar er að ungmennum innan 18 ára aldurs verði tryggð sérstök vernd að því er varðar heilsu þeirra, siðgæði, öryggi og almenna velferð. Einnig fjallar tillagan um menntun, starfsfræðslu og þjálfun þessara ungmenna. Hefur tillagan að geyma reglur um vinnutíma og hvíldartíma þessara manna, ákvæði um rétt til orlofs og heimsendingar. Þá fjallar einn kafli tillögunnar um öryggis- og heilbrigðismál. Þar er fjallað um lækniseftirlit, slysavarnir og heilsuvernd m. a. eru þar talin ýmis störf, sem talið er varhugavert að láta ungmenni inna af höndum. Að síðuatu er svo fjallað um ráðstafanir til þess að gefa ungum farmönnum kost á almennri fræðslu, starfsfræðslu og þjálfun.

Tillaga þessi um vernd ungra farmanna er prentuð hér með sem fylgiskjal IV.

IV. Atvinnuöryggi farmanna.

Þær breytingar, sem orðið hafa á síðar árum í sambandi við útgerð farskipa, hafa leitt til mikils atvinnuleysis meðal farmanna víða um heim. Það þótti því tímabært að fjalla á þessu þingi um ráð til þess að veita farmönnum meira atvinnuöryggi en þeir hafa haft. Gerði þingið samþykkt um þetta efni og einnig tillögu henni til uppfyllingar.

Samþykktin miðar að því að menn, sem stunda sjómennsku á farskipum að staðaldri og byggja árstekjur sínar að meginhluta á slíkum störfum, hafi svo stöðuga og samfellda vinnu sem við verður komið. Slíkur stöðugleiki í atvinnu er að sjálfsögðu hagsmunamál hlutaðeigandi starfsmanna, en hann er einnig til hagsbóta fyrir útgerðina, sem fær með þessum hætti traustara og hæfara vinnuafli.

Í samþykktinni er gert ráð fyrir að haldin sé farmannaskrá. Skulu þeir sem þar eru skráðir hafa forgang að ráðningu í skiprúm, en því fylgir einnig skylda til að taka að sér sörf á skipum eftir því sem nánar er fyrir mælt. Fjöldi manna á þessum skráum á að vera sem næst því sem þarfir útgerðarinnar segja til um.

Skýrsla félagsmálaráðuneytisins

um 62. Alþjóðavinnumálapingið í Genf 1976.

Sextugasta og annað þing Alþjóðavinnumálastofnunarinnar (I. L. O.) var haldið í Genf dagana 13. — 29. október 1976. Þetta var aukaping og hið níunda, sem einungis fjallaði um málefni farmanna. Undirbúningsfundur fyrir þetta þing var haldinn í Genf í október 1975.

Alls sátu þing þetta 635 manns frá 54 aðildarríkjum ILO. Ísland átti ekki fulltrúa á þessu þingi.

Dagskrá þingsins var svohljóðandi:

- I. Skýrsla forstjóra.
- II. Orlof farmanna.
- III. Vernd ungra farmanna.
- IV. Atvinnuöryggi farmanna.
- V. Skip, sem ekki fullnægja lágmarkskröfum.

I. Skýrsla forstjóra.

Í skýrslunni er gerð grein fyrir þróun siglingamála í heiminum og kjörum farmanna. Borin eru saman starfskjör farmanna í aðildarríkjunum þ. e. a. s. laun þeirra, vinnutími, orlof, tryggingar, vistarverur o. fl. Ennfremur er fjallað um sérstök félagsleg vandamál fjölskyldna farmanna og það sem gert er í ýmsum löndum til þess að styrkja samband farmanna við vandamenn þeirra í landi. Sérstakur kafli er í skýrslunni um samstarf ILO og annarra alþjóðlegra stofnana og í því sambandi er gerð grein fyrir aðstoð, sem veitt er þróunarlöndunum m. a. með þjálfun farmanna þessara landa. Þá gerir forstjórinn í skýrslu sinni grein fyrir því, sem gert hefur verið í velferðarmálum farmanna bæði á skipsfjöllum og í landi.

Alls tóku 66 manns þátt í umræðunum um skýrslu forstjórans, en eins og oft vill verða í slíkum umræðum fjölluðu ræður þeirra að mestu leyti um stöðuna í þessum málum í þeirra eigin löndum.

II. Orlof farmanna.

Á þinginu 1949 var gerð samþykkt um árlegt orlof með launum fyrir farmenn, en sú samþykkt leysti af hólmi eldri samþykkt um sama efni. Alls hafa 21 ríki fullgilt þessa samþykkt þ. á m. Ísland.

Á þinginu 1976 var Samþykktin frá 1949 tekin til endurskoðunar og gerð ný samþykkt um orlof farmanna, sem prentuð er hér með sem fylgiskjal II.

Samþykkt þessi tekur til allra manna, sem starfa á skipum, sem á sjó sigla, öðrum en herskipum og veiðiskipum. Heimilt er þó að víkja frá þessari aðalreglu samþykktarinnar bæði á þann veg að hún taki til manna, sem ekki teljast farmenn og að undanskildir séu tilteknir hópar manna, sem samþykktin ætti samkvæmt aðalreglunni að taka til. Slík frávik má aðeins gera að höfðu samráði við félagssamtök útgerðarmanna og farmanna.

Sérhver farmaður sem samþykktin tekur til skal eiga rétt á árlegu orlofi með kaupum í tiltekinn lágmarkstíma, er eigi sé skemmri en 30 almanaksdagar fyrir eins árs starf. Til orlofsdaga teljast ekki almennir og venjubundnir frídagar né þeir dagar, sem maður er ekki vinnufær vegna veikinda, slysa eða barnsburðar. Sama er að segja um tímabundið landgöngu-leyfi og frítíma sem veittur er fyrir sérstök störf.

Á orlofstímanum skal farmaður fá greitt sitt venjulega kaup þar með talið jafnvirði þess, sem hann fær greitt í öðru en peningum.

Aðalreglan er sú að orlof skuli tekið á ári hverju í einu lagi, en leyfa má frávik frá þeirri reglu. Í sérstökum tilvikum er heimilt að fella niður orlof gegn fjárgreiðslu.

Ekki verður þess krafist að farmaður taki orlof sitt annars staðar en þar sem hann var ráðinn eða skráður á skip. Ef hann verður að hefja orlof á öðrum stað skal hann eiga rétt á ókeypis flutningi til fyrrnefnds staðar og sá tími sem fer í þá ferð dregst ekki frá orlofstíma hans.

Þá hefur samþykktin að geyma ákvæði, sem eiga að tryggja það, að farið sé eftir ákvæðum laga, reglugerða og samninga um það efni, sem samþykktin fjallar um.

Eins og að framan segir kemur þessi samþykkt í stað Samþykktar nr. 91 frá 1949. Þau ríki, sem fullgilt hafa eldri samþykktina verða þó bundin af henni framvegis nema þau segi henni upp eða fullgildi síðari samþykktina.

Lög nr. 87/1971 um orlof kveða svo á að orlof skuli vera 2 dagar fyrir hvern unninn mánuð á síðasta orlofsári og reiknast hálfur mánuður eða meira sem heill mánuður, en skemmri tími telst ekki með. Íslensku orlofslögin fullnægja því ekki kröfum umræddrar alþjóðasamþykktar.

Aðeins 4 ríki hafa fullgilt samþykktina en þau eru: Camerún, Frakkland, Spánn og Svíþjóð.

III. Vernd ungra farmanna.

Um þetta mál gerði þingið tillögu (recommendation nr. 153), sem hefur að geyma reglur og ákvæði, sem miða að því að vernda unga menn, sem ráðnir eru til starfa á skipum öðrum en herskipum, veiðiskipum og skólaskipum. Þessar reglur og ákvæði eru ekki bindandi fyrir aðildarríkin, en í þeim felast tilmæli eða ábendingar um að hverju beri að stefna og hvaða kröfur ætti að uppfylla.

Markmið tillögunnar er að ungmennum innan 18 ára aldurs verði tryggt sérstök vernd að því er varðar heilsu þeirra, siðgæði, öryggi og almenna velferð. Einnig fjallar tillagan um menntun, starfsfræðslu og þjálfun þessara ungmenna. Hefur tillagan að geyma reglur um vinnutíma og hvíldartíma þessara manna, ákvæði um rétt til orlofs og heimsendingar. Þá fjallar einn kafli tillögunnar um öryggis- og heilbrigðismál. Þar er fjallað um lækniseftirlit, slysavarnir og heilsuvernd m. a. eru þar talin ýmis störf, sem talið er varhugavert að láta ungmenni inna af höndum. Að síðuatu er svo fjallað um ráðstafanir til þess að gefa ungum farmönnum kost á almennri fræðslu, starfsfræðslu og þjálfun.

Tillaga þessi um vernd ungra farmanna er prentuð hér með sem fylgiskjal IV.

IV. Atvinnuöryggi farmanna.

Þær breytingar, sem orðið hafa á síðar árum í sambandi við útgerð farskipa, hafa leitt til mikils atvinnuleysis meðal farmanna víða um heim. Það þótti því tímabært að fjalla á þessu þingi um ráð til þess að veita farmönnum meira atvinnuöryggi en þeir hafa haft. Gerði þingið samþykkt um þetta efni og einnig tillögu henni til uppfyllingar.

Samþykktin miðar að því að menn, sem stunda sjómennsku á farskipum að staðaldri og byggja árstekjur sínar að meginhluta á slíkum störfum, hafi svo stöðuga og samfellda vinnu sem við verður komið. Slíkur stöðugleiki í atvinnu er að sjálfsögðu hagsmunamál hlutaðeigandi starfsmanna, en hann er einnig til hagsbóta fyrir útgerðina, sem fær með þessum hætti traustara og hæfara vinnuafli.

Í samþykktinni er gert ráð fyrir að haldin sé farmannaskrá. Skulu þeir sem þar eru skráðir hafa forgang að ráðningu í skiprúm, en því fylgir einnig skylda til að taka að sér sörf á skipum eftir því sem nánar er fyrir mælt. Fjöldi manna á þessum skráum á að vera sem næst því sem þarfir útgerðarinnar segja til um.

9. (1) Eftir því sem við verður komið ætti slík nauðsynleg fækkun að gerast smám saman og þannig að ekki komi til uppsagna. Í þessu sambandi getur það verið gagnlegt fyrir útgerðina að færa sér í nyt tæknilega reynslu einstakra fyrirtækja eða atvinnugreina í gerð áætllana um þörf fyrir vinnuafli.
- (2) Við mat á því, hve mikil fækkunin skuli vera, ætti m. a. að meta eftirfarandi leiðir:
- eðlilega fækkun;
 - stöðvun ráðninga;
 - útilokun manna, sem ekki hafa lífsframbæri sitt aðallega af farmennsku;
 - lækkun eftirlaunaaldurs eða að auðvelda mönnum að láta fyrr af störfum með því að veita þeim eftirlaun, uppbót á lífeyri frá ríkinu eða eingreiðslu.
- 10 Uppsagnir ættu aðeins að koma til greina eftir að athugaðar hafa verið gaumgæfilega þær leiðir, sem nefndar eru í 9. gr. (2) og tekið sé tillit til þeirra trygginga fyrir atvinnu, sem kunna að hafa verið gefnar. Uppsagnir ættu, að svo miklu leyti sem unnt er, að vera háðar viðurkenndum skilyrðum, vera með hæfilegum uppsagnarfresti og í sambandi við þær ætti að inna af hendi greiðslur svo sem:
- atvinnuleysisbætur eða annars konar bætur almannatrygginga;
 - lokabætur eða annars konar bætur fyrir uppsögn;
 - blandaðar bætur, sem ákveðnar kunna að vera í lögum, reglugerðum eða heildarsamningum.
11. Eftir því sem við verður komið og samrýmist lögum, venju og heildarsamningum, ættu ákvæði þessarar tillögu einnig að taka til þeirra manna, sem stunda farmennsku hluta úr ári.

Fylgiskjal VI.

Tillaga nr. 155 um bættan aðbúnað á kaupskipum.

Allsherjarþing Alþjóðavinnuálagstofnunarinnar, er kom saman til 62. þingsetu sinnar í Genf hinn 13. október 1976 eftir kvaðningu stjórnar Alþjóðavinnuálagstofunnar, hefur samþykkt ákveðnar ábendingar um skip, sem ekki uppfylla gerðar kröfur, einkum þau skip sem sigla undir hagkvæmisfána en það er 5. mál á dagskrá þingsins, og þar sem þingið hefur ákveðið að þessar ábendingar skuli gerðar í formi tillögu til viðbótar Samþykkt um lágmarkskröfur á kaupskipum, 1976, gerir það í dag hinn 29. október 1976 eftirfarandi tillögu, sem nefna má Tillögu um bættan aðbúnað á kaupskipum, 1976:

- (1) Ef ekki er annað ákveðið í þessari grein, tekur þessi tillaga til allra hafskipa bæði í einkaeign og í eigu hins opinbera, sem annast flutninga á farmi eða farþegum í atvinnuskyni eða einhverja aðra arðbæra starfsemi.
- (2) Með lögum eða reglugerðum ætti að kveða á um það, hvenær skip skuli talin hafskip í merkingu þessarar tillögu.
- (3) Þessi tillaga tekur til dráttarbáta á sjó.
- (4) Þessi tillaga tekur ekki til:
 - skipa, sem aðallega eru knúin seglum, hvort sem þau hafa hjálparvél eða ekki;
 - skipa, sem stunda fiskveiðar, hvalveiðar eða hliðstæða starfsemi;
 - smáskipa og farkosta svo sem borþalla, sem ekki eru á ferð, en ákvörðun um það, hvaða skip falli undir þennan staflið, tekur hlutaðeigandi stjórnvald í hverju landi í samráði við aðalsamtök útgerðarmanna og farmanna.
- (5) Ekkert í þessari tillögu ætti að telja víkka gildissvið samþykktanna, sem nefndar eru í viðauka Samþykktarinnar um lágmarkskröfur á kaupskipum, 1976, né viðauka þessarar tillögu.

2. Aðildarríki ættu:
 - a. að tryggja það að ákvæði laga og reglugerða, sem kveðið er á um í 2. gr. a-lið Samþykktar um lágmarkskröfur á kaupskipum, 1976, og
 - b. fullvissa sig um að þau ákvæði heildarsamninga, sem fjalla um vinnuskilyrði og aðbúnað á skipum jafnist a. m. k. á við ákvæði samþykktanna, sem taldar eru í viðauka við Samþykktina um lágmarkskröfur á kaupskipum, 1976.
3. Þar að auki ætti að hefjast handa um setningu slíkra laga eða reglugerða, eða gerð samninga, þar sem það á við, sem hafi að geyma ákvæði, sem a. m. k. jafnist á við ákvæði þeirra gjörninga, sem nefndir eru í viðauka þessarar tillögu. Skal að þessu unnið í áföngum ef nauðsyn krefur.
4. (1) Þar til hafist er handa um þá endurskoðun á Samþykktinni um lágmarkskröfur á kaupskipum, 1976, sem nauðsynleg kann að reynast vegna breyttra aðstæðna og þarfa kaupskipaútgerðar, ætti í sambandi við framkvæmd þeirrar samþykktar að taka tillit til breytinga, sem kunna að hafa verið gerðar á einstökum samþykktum, sem nefndar eru í viðauka hennar og gengnar eru í gildi. Um þetta skal hafa samráð við aðalsamtök útgerðarmanna og farmanna.
- (2) Að höfðu samráði við aðalsamtök útgerðarmanna og farmanna ætti í sambandi við framkvæmd þessarar tillögu að hafa hliðsjón af sérhverjum breytingum á einstökum samþykktum, sem nefndar eru í viðauka með henni og gengið hafa í gildi svo og sérhverra samþykktra breytinga á öðrum gjörningum sem þar eru nefndir.

VIÐAUKI.

- Samþykkt nr. 53 um lágmarkskröfur til hæfni skipstjóra og yfirmanna á kaupskipum, 1936;
- Samþykkt nr. 68 um fæði og þjónustu áhafna á skipum, 1946;
- Samþykkt nr. 133 um vistarverur skipverja (viðbótarákvæði), 1970;
- Samþykkt nr. 134 um slysavarnir sjómanna, 1970;
- Samþykkt nr. 135 um trúnaðarmenn verkamanna, 1971;
- Samþykkt nr. 91 um orlof farmanna 1949; eða
- Samþykkt nr. 146 um orlof farmanna, 1976;
- Samþykkt nr. 70 um félagslegt öryggi sjómanna 1946
- Tillaga nr. 137 um starfsþjálfun sjómanna 1970;
- Leiðbeiningarrit IMCO/ILO, 1975.

9. (1) Eftir því sem við verður komið ætti slík nauðsynleg fækkun að gerast smám saman og þannig að ekki komi til uppsagna. Í þessu sambandi getur það verið gagnlegt fyrir útgerðina að færa sér í nyt tæknilega reynslu einstakra fyrirtækja eða atvinnugreina í gerð áætlana um þörf fyrir vinnuafli.
- (2) Við mat á því, hve mikil fækkunin skuli vera, ætti m. a. að meta eftirfarandi leiðir:
- eðlilega fækkun;
 - stöðvun ráðninga;
 - útilokun manna, sem ekki hafa lífsframfæri sitt aðallega af farmennsku;
 - lækkun eftirlaunaaldurs eða að auðvelda mönnum að láta fyrr af störfum með því að veita þeim eftirlaun, uppbót á lífeyri frá ríkinu eða eingreiðslu.
- 10 Uppsagnir ættu aðeins að koma til greina eftir að athugaðar hafa verið gaumgæfilega þær leiðir, sem nefndar eru í 9. gr. (2) og tekið sé tillit til þeirra trygginga fyrir atvinnu, sem kunna að hafa verið gefnar. Uppsagnir ættu, að svo miklu leyti sem unnt er, að vera háðar viðurkenndum skilyrðum, vera með hæfilegum uppsagnarfresti og í sambandi við þær ætti að inna af hendi greiðslur svo sem:
- atvinnuleysisbætur eða annars konar bætur almannatrygginga;
 - lokabætur eða annars konar bætur fyrir uppsögn;
 - blandaðar bætur, sem ákveðnar kunna að vera í lögum, reglugerðum eða heildarsamningum.
11. Eftir því sem við verður komið og samrýmist lögum, venju og heildarsamningum, ættu ákvæði þessarar tillögu einnig að taka til þeirra manna, sem stunda farmennsku hluta úr ári.

Fylgiskjal VI.

Tillaga nr. 155 um bættan aðbúnað á kaupskipum.

Allsherjarþing Alþjóðavinnuálagstofnunarinnar, er kom saman til 62. þingsetu sinnar í Genf hinn 13. október 1976 eftir kvaðningu stjórnar Alþjóðavinnuálagstofunnar, hefur samþykkt ákveðnar ábendingar um skip, sem ekki uppfylla gerðar kröfur, einkum þau skip sem sigla undir hagkvæmisfána en það er 5. mál á dagskrá þingsins, og þar sem þingið hefur ákveðið að þessar ábendingar skuli gerðar í formi tillögu til viðbótar Samþykkt um lágmarkskröfur á kaupskipum, 1976, gerir það í dag hinn 29. október 1976 eftirfarandi tillögu, sem nefna má Tillögu um bættan aðbúnað á kaupskipum, 1976:

- (1) Ef ekki er annað ákveðið í þessari grein, tekur þessi tillaga til allra hafskipa bæði í einkaeign og í eigu hins opinbera, sem annast flutninga á farmi eða farþegum í atvinnuskyni eða einhverja aðra arðbæra starfsemi.
- (2) Með lögum eða reglugerðum ætti að kveða á um það, hvenær skip skuli talin hafskip í merkingu þessarar tillögu.
- (3) Þessi tillaga tekur til dráttarbáta á sjó.
- (4) Þessi tillaga tekur ekki til:
 - skipa, sem aðallega eru knúin seglum, hvort sem þau hafa hjálparvél eða ekki;
 - skipa, sem stunda fiskveiðar, hvalveiðar eða hliðstæða starfsemi;
 - smáskipa og farkosta svo sem borpalla, sem ekki eru á ferð, en ákvörðun um það, hvaða skip falli undir þennan staflíð, tekur hlutaðeigandi stjórnvald í hverju landi í samráði við aðalsamtök útgerðarmanna og farmanna.
- (5) Ekkert í þessari tillögu ættilt að telja víkka gildissvið samþykktanna, sem nefndar eru í viðauka Samþykktarinnar um lágmarkskröfur á kaupskipum, 1976, né viðauka þessarar tillögu.

2. Aðildarríki ættu:
 - a. að tryggja það að ákvæði laga og reglugerða, sem kveðið er á um í 2. gr. a-lið Samþykktar um lágmarkskröfur á kaupskipum, 1976, og
 - b. fullvissa sig um að þau ákvæði heildarsamninga, sem fjalla um vinnuskilyrði og aðbúnað á skipum jafnist a. m. k. á við ákvæði samþykktanna, sem taldar eru í viðauka við Samþykktina um lágmarkskröfur á kaupskipum, 1976.
3. Þar að auki ætti að hefjast handa um setningu slíkra laga eða reglugerða, eða gerð samninga, þar sem það á við, sem hafi að geyma ákvæði, sem a. m. k. jafnist á við ákvæði þeirra gjörninga, sem nefndir eru í viðauka þessarar tillögu. Skal að þessu unnið í áföngum ef nauðsyn krefur.
4. (1) Þar til hafist er handa um þá endurskoðun á Samþykktinni um lágmarkskröfur á kaupskipum, 1976, sem nauðsynleg kann að reynast vegna breyttra aðstæðna og þarfa kaupskipaútgærdar, ætti í sambandi við framkvæmd þeirrar samþykktar að taka tillit til breytinga, sem kunna að hafa verið gerðar á einstökum samþykktum, sem nefndar eru í viðauka hennar og gengnar eru í gildi. Um þetta skal hafa samráð við aðalsamtök útgerðarmanna og farmanna.
- (2) Að höfðu samráði við aðalsamtök útgerðarmanna og farmanna ætti í sambandi við framkvæmd þessarar tillögu að hafa hliðsjón af sérhverjum breytingum á einstökum samþykktum, sem nefndar eru í viðauka með henni og gengið hafa í gildi svo og sérhverra samþykkttra breytinga á öðrum gjörningum sem þar eru nefndir.

VIÐAUKI.

- Samþykkt nr. 53 um lágmarkskröfur til hæfni skipstjóra og yfirmanna á kaupskipum, 1936;
- Samþykkt nr. 68 um fæði og þjónustu áhafna á skipum, 1946;
- Samþykkt nr. 133 um vistarverur skipverja (viðbótarákvæði), 1970;
- Samþykkt nr. 134 um slysavarnir sjómanna, 1970;
- Samþykkt nr. 135 um trúnaðarmenn verkamanna, 1971;
- Samþykkt nr. 91 um orlof farmanna 1949; eða
- Samþykkt nr. 146 um orlof farmanna, 1976;
- Samþykkt nr. 70 um félagslegt öryggi sjómanna 1946
- Tillaga nr. 137 um starfsþjálfun sjómanna 1970;
- Leiðbeiningarrit IMCO/ILO, 1975.

9. (1) Eftir því sem við verður komið ætti slík nauðsynleg fækkun að gerast smám saman og þannig að ekki komi til uppsagna. Í þessu sambandi getur það verið gagnlegt fyrir útgerðina að færa sér í nyt tæknilega reynslu einstakra fyrirtækja eða atvinnugreina í gerð áætlana um þörf fyrir vinnuafli.
- (2) Við mat á því, hve mikil fækkunin skuli vera, ætti m. a. að meta eftirfarandi leiðir:
- eðlilega fækkun;
 - stöðvun ráðninga;
 - útilokun manna, sem ekki hafa lífsframbæri sitt aðallega af farmennsku;
 - lækkun eftirlaunaaldurs eða að auðvelda mönnum að láta fyrr af störfum með því að veita þeim eftirlaun, uppbót á lífeyri frá ríkinu eða eingreiðslu.
- 10 Uppsagnir ættu aðeins að koma til greina eftir að athugaðar hafa verið gaumgæfilega þær leiðir, sem nefndar eru í 9. gr. (2) og tekið sé tillit til þeirra trygginga fyrir atvinnu, sem kunna að hafa verið gefnar. Uppsagnir ættu, að svo miklu leyti sem unnt er, að vera háðar viðurkenndum skilyrðum, vera með hæfilegum uppsagnarfresti og í sambandi við þær ætti að inna af hendi greiðslur svo sem:
- atvinnuleysisbætur eða annars konar bætur almannatrygginga;
 - lokabætur eða annars konar bætur fyrir uppsögn;
 - blandaðar bætur, sem ákveðnar kunna að vera í lögum, reglugerðum eða heildarsamningum.
11. Eftir því sem við verður komið og samrýmist lögum, venju og heildarsamningum, ættu ákvæði þessarar tillögu einnig að taka til þeirra manna, sem stunda farmennsku hluta úr ári.

Fylgiskjal VI.

Tillaga nr. 155 um bættan aðbúnað á kaupskipum.

Allsherjarþing Alþjóðavinnuálastofnunarinnar, er kom saman til 62. þingsetu sinnar í Genf hinn 13. október 1976 eftir kvaðningu stjórnar Alþjóðavinnuálastofunnar, hefur samþykkt ákveðnar ábendingar um skip, sem ekki uppfylla gerðar kröfur, einkum þau skip sem sigla undir hagkvæmisfána en það er 5. mál á dagskrá þingsins, og þar sem þingið hefur ákveðið að þessar ábendingar skuli gerðar í formi tillögu til viðbótar Samþykkt um lágmarkskröfur á kaupskipum, 1976, gerir það í dag hinn 29. október 1976 eftirfarandi tillögu, sem nefna má Tillögu um bættan aðbúnað á kaupskipum, 1976:

- (1) Ef ekki er annað ákveðið í þessari grein, tekur þessi tillaga til allra hafskipa bæði í einkaeign og í eigu hins opinbera, sem annast flutninga á farmi eða farþegum í atvinnuskyni eða einhverja aðra arðbæra starfsemi.
- (2) Með lögum eða reglugerðum ætti að kveða á um það, hvenær skip skuli talin hafskip í merkingu þessarar tillögu.
- (3) Þessi tillaga tekur til dráttarbáta á sjó.
- (4) Þessi tillaga tekur ekki til:
 - skipa, sem aðallega eru knúin seglum, hvort sem þau hafa hjálparvél eða ekki;
 - skipa, sem stunda fiskveiðar, hvalveiðar eða hliðstæða starfsemi;
 - smáskipa og farkosta svo sem borpalla, sem ekki eru á ferð, en ákvörðun um það, hvaða skip falli undir þennan staflið, tekur hlutaðeigandi stjórnvald í hverju landi í samráði við aðalsamtök útgerðarmanna og farmanna.
- (5) Ekkert í þessari tillögu ætti að telja víkka gildissvið samþykktanna, sem nefndar eru í viðauka Samþykktarinnar um lágmarkskröfur á kaupskipum, 1976, né viðauka þessarar tillögu.

2. Aðildarríki ættu:
 - a. að tryggja það að ákvæði laga og reglugerða, sem kveðið er á um í 2. gr. a-lið Samþykktar um lágmarkskröfur á kaupskipum, 1976, og
 - b. fullvissa sig um að þau ákvæði heildarsamninga, sem fjalla um vinnuskilyrði og aðbúnað á skipum jafnist a. m. k. á við ákvæði samþykktanna, sem taldar eru í viðauka við Samþykktina um lágmarkskröfur á kaupskipum, 1976.
3. Þar að auki ætti að hefjast handa um setningu slíkra laga eða reglugerða, eða gerð samninga, þar sem það á við, sem hafi að geyma ákvæði, sem a. m. k. jafnist á við ákvæði þeirra gjörninga, sem nefndir eru í viðauka þessarar tillögu. Skal að þessu unnið í áföngum ef nauðsyn krefur.
4. (1) Þar til hafist er handa um þá endurskoðun á Samþykktinni um lágmarkskröfur á kaupskipum, 1976, sem nauðsynleg kann að reynast vegna breyttra aðstæðna og þarfa kaupskipaútgærdar, ætti í sambandi við framkvæmd þeirrar samþykktar að taka tillit til breytinga, sem kunna að hafa verið gerðar á einstökum samþykktum, sem nefndar eru í viðauka hennar og gengnar eru í gildi. Um þetta skal hafa samráð við aðalsamtök útgerðarmanna og farmanna.
- (2) Að höfðu samráði við aðalsamtök útgerðarmanna og farmanna ætti í sambandi við framkvæmd þessarar tillögu að hafa hliðsjón af sérhverjum breytingum á einstökum samþykktum, sem nefndar eru í viðauka með henni og gengið hafa í gildi svo og sérhverra samþykkttra breytinga á öðrum gjörningum sem þar eru nefndir.

VIÐAUKI.

- Samþykkt nr. 53 um lágmarkskröfur til hæfni skipstjóra og yfirmanna á kaupskipum, 1936;
- Samþykkt nr. 68 um fæði og þjónustu áhafna á skipum, 1946;
- Samþykkt nr. 133 um vistarverur skipverja (viðbótarákvæði), 1970;
- Samþykkt nr. 134 um slysavarnir sjómanna, 1970;
- Samþykkt nr. 135 um trúnaðarmenn verkamanna, 1971;
- Samþykkt nr. 91 um orlof farmanna 1949; eða
- Samþykkt nr. 146 um orlof farmanna, 1976;
- Samþykkt nr. 70 um félagslegt öryggi sjómanna 1946
- Tillaga nr. 137 um starfsþjálfun sjómanna 1970;
- Leiðbeiningarrit IMCO/ILO, 1975.